

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **N. V. N.**, zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem v Děčíně, Masarykovo nám. 193/20, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2004, č. j. 63 Az 35/2004 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 3. 2. 2004, č. j. OAM-140/VL-10-11-2004, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, který byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že se domnívá, že již v žádosti o azyl uváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod či že by případně mohl mít z takového pronásledování strach. Ve Vietnamu nejsou obecně dodržována lidská práva. Stěžovatel dále připustil, že měl také finanční problémy, ty však neoznačil za hlavní důvod své žádosti o azyl. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že azylové řízení nebylo nikdy chápáno jako universální nástroj poskytnutí ochrany v souladu s bezprávím a odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. A709/2001. Správní orgán navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 15. 1. 2004 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 29. 1. 2004 byl se stěžovatelem veden, ve vietnamském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že ve Vietnamu nemohl získat stálé zaměstnání a měl tam existenční problémy. Proto se rozhodl odjet do České republiky, aby zde mohl pracovat. Od azylového řízení očekával získání legálního pobytu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítal, že již v žádosti o udělení azylu uvedl skutečnosti svědčící o tom, že byl ve Vietnamu pronásledován. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pod pojem pronásledování dle zákona o azylu nelze zahrnout potíže s hledáním zaměstnání nebo neochotu sousedů vypůjčit stěžovateli finanční částku, neboť stěžovatel netvrdil, že by tyto skutečnosti souvisely s jeho uplatňováním politických práv či svobod či s některou z forem diskriminace. Azylově relevantní důvod nevyplývá ani z vlastního prohlášení stěžovatele, ani z důkazů, které byly soustředěny správním orgánem. Stěžovatel ve své vlasti nezastával žádné politické názory, pro které by byl pronásledován, tím méně ze strany některé složky státní moci. Stejně tak tu není dána obava z pronásledování z některého azylově relevantního důvodu.

Nad rámec výše uvedeného je třeba připomenout, že azyl je už historicky právním institutem, kterým nositel jedné svrchované moci (v moderní době nositel státní suverenity, tedy stát) poskytuje svou ochranu někomu, kdo se nachází pod jurisdikcí jiné státní svrchovanosti, kterou (a právě jí) je bezprávně ohrožen na svobodě, zdraví, životě nebo jiných

základních hodnotách. Nejvyšší správní soud proto již opakovaně vyložil ve své konstantní judikatuře, že pojem „pronásledování“ v sobě obvykle zahrnuje aktivitu státní moci (exekutivní nebo soudní), pod jejíž svrchovaností se stěžovatel nachází obvykle jako její státní občan, nepřipustnou z hlediska lidských práv, popřípadě záměrnou či objektivně vynucenou pasivitu státní moci domovského státu, která představuje přímou nebo nepřímou podporu pronásledování nepohodlných jedinců někým jiným. Tato situace však v případě stěžovatele nenastala.

Nejvyšší správní soud nepřihlédl ke stížnému bodu stěžovatele spočívajícímu v poukazu na ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť tento svým obsahem na danou věc nedopadá.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu